



Haasje en het Roode Vuur

Naverteld door HERMANNA.

Op zekeren dag in den kouden tijd, toen hij lekker warm bij zijn Mama lag, in een gezellig hoekje van hun holletje, zei Hazekind: „toe, vertelt u me eens van 't Haasje, dat stap, stap, stap, sjok, sjok, sjok, door de sneeuw ging, totdat hij bij het Roode Vuur kwam!”

Zijn Mama likte hem en begon: „Er was eens een heel verstandig Haasje. Hij wist, dat hij hard weg moest lopen voor Man...., hij wist, dat hij zich moest verstoppen voor Hond...., en hij wist, dat hij zich gauw bij zijn Mama moest verschuilen, als hij een donker plekje in de lucht zag, dat Havik was.

Dit alles wist Haasje, maar hij wist niet, dat zijn Mama beter kon beoordeelen wat goed voor hem was, dan hijzelf, al was hij ook nog zoo verstandig.

Zijn Mama zei, dat hij wat moest gaan draven en springen en spelen in de zon, maar Haasje bromde: „Nee, ik wil niet draven en springen en spelen in de zon; ik wil heel,

heel diep het bosch in gaan om den Rooden Struik te zoeken. Ik heb hem in de verte gezien, laatst toen het donker was, en ik weet, dat 't wat lekkers voor mij is om op te eten."

"Het is vuur," sprak zijn Mama. „Alleen Man kan het maken en het is niets lekkers om op te eten, het kan je branden en je pijn doen. Maar je mag van de kruiden knabbelen, die je dicht bij huis kunt vinden!" en zij beet hem heel even in zijn oortje, bij wijze van liefkoozing.

"Ik wil niet van de kruiden knabbelen, die ik hier vlakbij kan vinden! Ik wil nu eens precies doen waar ik zin in heb. Ik wil de roode blaadjes van den Rooden Struik afknagen; ik weet, dat ze net zoo malsch zijn, als knopjes in den warmen tijd."

"Stil," sprak Papa Haas met zijn diepe stem; „je bent nu stout, maar als je weer zoet bent en de maan hoog aan den hemel staat, zoodat het dag lijkt, zal ik je meenemen, heel, heel ver het bosch in. Daar mag je dan draven en springen en spelen en van 't voedsel eten, dat goed voor Haasje is."

"Ik wil niet met u het bosch in gaan en draven en springen en spelen als de maan hoog aan den hemel staat! Ik wil nu eens net doen waar 'k zin in heb! Ik wil de malsche, roode knopjes van den Rooden Struik gaan afknabbelen," zei Haasje.

"Doe je oogjes dicht en leg je oortjes in je nek voor een middagdutje," zei hierop zijn Mama. „Je bent te klein om zoover van me weg te loopen! Stil, geen woord meer! De Roode Struik is het Roode Vuur! Dat kan pijn doen en branden. Man heeft het en Hond is bij Man. Ze zullen je kwaad doen, en als je zoover wegloopt, het bosch in, zal Wind mijn klein Haasje onderste boven blazen en Sneeuw zal hem willen begraven. Neen, neen, doe je oogjes maar gauw dicht, leg je oortjes in je nek, en ga slapen, zooals wij."

Het was midden op den dag; de zon stond hoog aan den hemel. Papa Haas deed een dutje, Mama Haas deed een dutje, en Haasje hield ook eerst wel zijn oogjes dicht en lei zijn oortjes in den nek, maar hij sliep toch niet, en na een poosje stond hij zachtjes op en liep de deur uit.

Hij rende en rende en rende, totdat hij in het bosch kwam. Toen draafde en draafde hij altijd maar verder; zijn pootjes deden er hem pijn van, maar hij kwam niet bij het Roode Vuur.

Hij rende en rende en rende, totdat hij niet verder kon, en nog altijd zag hij niet het Roode Vuur.

Nu kroop hij onder een struik om wat te rusten.

Heel gauw waren zijn oogjes dicht en zag of hoorde hij niets meer, want het was al ver over het gewone uurtje voor zijn middagdutje.

Toen hij wakker werd, zag hij, dat Sneeuw alle paden van het bosch bedekte. Haasje sprong gauw onder den struik weg, want hij wist, dat Sneeuw heel diep kon worden en een klein Haasje er dan niet meer door kon loopen.

O, wat wou hij graag, dat hij maar weer thuis was!

De zon was al naar het Westen gedaald; haar laatste stralen wierpen een rooden gloed op de sneeuwmassa.

Sjok, sjok, sjok, zoo gingen de pijnlijke pootjes van Haasje door de koude Sneeuw. Hij sjokte het bosch weer in, om zoo den weg naar huis terug te vinden.

't Begon te schemeren; 't werd donker.... en Sneeuw lag hier zoó hoog, dat Haasje er gedurig in dreigde te verzinken.

Toen kwam Wind en blies zoo koud.... hu.... hij woei Haasje van het pad.

O, wat verlangde klein Haasje er *toen* naar, weer thuis te zijn.

Sjok, sjok, sjok, ging hij door de Sneeuw.

Wind blies harder en harder.

„Ik kan niet verder; mijn pootjes doen zoo'n pijn,” zei Haasje en op dat zelfde oogenblik zag hij het Roode Vuur. Het leek wel op het boschpad te groeien, en.... Man en Hond zaten er bij.

O, wat schrikte Haasje geweldig! Zijn neusje werd warm, zijn oortjes werden koud en hij kon zich niet bewegen.

Toen zei Hond „waf” en stak zijn ooren op. Maar Man zei „koest.” Toen ging Hond bij het Roode Vuur liggen.

Haasje kroop achter een boom en zat op zijn pootjes om ze te verwarmen. Hij zag 't Roode Vuur nu, maar vond het niets prettig er naar te kijken. Man en Hond zorgden er voor,

dat het niet te dicht bij hen kwam, en Haasje zag, dat zij er zelf ook niet te dicht bij kwamen.

„Zijn zij er bang voor,” zei Haasje bij zichzelf, „dan is het ook niet goed voor mij; ik moet dus wel oppassen, anders zal 't nog hier komen om me kwaad te doen...!” Hij zat op zijn koude pootjes en durfde niet te gaan slapen....

Een poosje later gooide Man Sneeuw over het Roode Vuur. Daarop gingen Man en Hond weg.

Haasje maakte toen ook, dat hij daar vandaan kwam.

Stap, stap, stap, ging hij door de diepe Sneeuw en zijn hartje klopte onrustig, want och, hij was zoo bang!

„Ik wou maar, dat ik zoet was geweest,” zei Haasje toen.

Wind en Sneeuw hoorden dit en hadden medelijden met het kleine Haasje.

„Wij zullen hem helpen,” zeiden ze, maar zoo zachtjes, dat hij het niet kon hooren.

De maan kwam hoog aan den hemel en 't werd bijna zoo licht als het overdag is; — ook werd 't erg koud.

Sneeuw werd zoo vast als ijs in de kou. Nu zonk Haasje er niet meer in weg.

Wind blies niet meer zoo hard; hij kwam nu achter Haasje aan en blies, blies, blies, en duwde Haasje op, om hem over de Sneeuw te helpen. Wat ging 't nu vlug! Hip, hop, spring.... zoo kwam Haasje gauw thuis!

Wat *was* hij blij! Hij kroop dicht tegen zijn Mama aan.

„Ik ben niet zoet geweest, Mama,” zei hij heel zachtjes in haar oor.

„Wees dan nu zoet,” sprak zijn Mama en hij wist niet hoe blij ze was hem weer terug te hebben.

„Ik zal zoet zijn,” beloofde Haasje en hij deed zijn oogjes dicht, lei zijn oortjes in den nek, en toen sliepen ze alle drie, totdat de dag aanbrak.”

„Net als wij,” zei Hazekind.

Hij was blij, dat hij lekker warm bij zijn Mama lag in een gezellig hoekje van hun holletje en hij was ook blij dat hij 't verhaaltje had gehoord van Haasje en het Roode Vuur.

